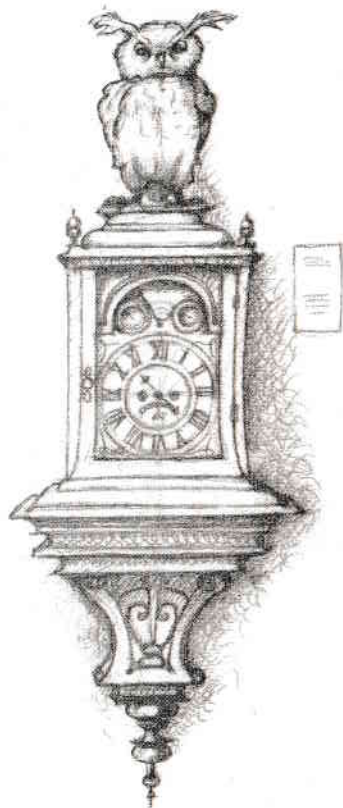

HELEN COOPER

HIPOPOTAMUL
DE LA CAPĂTUL CORIDORULUI

Text și ilustrații de Helen Cooper

Traducere din engleză de Luminița Gavrilă

CUPRINS

DUPĂ PROGRAM	1
CAPITOLUL 1: Invitația	3
ÎN TIMPUL PROGRAMULUI DE VIZITARE	9
CAPITOLUL 2: O amintire secretă și stranie (despre tata)	11
CAPITOLUL 3: Vino acum sau niciodată	18
CAPITOLUL 4: Trăgând cu urechea	26
CAPITOLUL 5: Timpul și penele	32
CAPITOLUL 6: Celălalt capăt al coridorului	39
CAPITOLUL 7: Chițcanul	50
CAPITOLUL 8: Măsurând timpul	59
CAPITOLUL 9: Hipopotamul	67
CAPITOLUL 10: Poveștile albinelor	76
CAPITOLUL 11: Cameleonul	87
CAPITOLUL 12: Vrajitoarea din sticlă	95
CAPITOLUL 13: Ouă la ceai	101
CAPITOLUL 14: Piatra de pe epavă	107
CAPITOLUL 15: Povestea oului	114
CAPITOLUL 16: O sticlă buclucașă	121
CAPITOLUL 17: Constance Garner-Gee	131
CAPITOLUL 18: Un crâmpei de viață	139

CAPITOLUL 19: Pește-balon	146
CAPITOLUL 20: Ora ceaiului și ora albinelor	153
CAPITOLUL 21: Ceața	159
CAPITOLUL 22: Prin ceață și aer încărcat	165
CAPITOLUL 23: Ură și ranchiună în sala peștilor	173
CAPITOLUL 24: Condiții și compensații	181
CAPITOLUL 25: Ce s-a întâmplat cu oul păsării-elefant	191
CAPITOLUL 26: Vraja	197
CAPITOLUL 27: Barajul de apă	204
CAPITOLUL 28: O istorisire	212
CAPITOLUL 29: O vreme furtunoasă	220
CAPITOLUL 30: Intrușii	230
CAPITOLUL 31: Vânat	238
CAPITOLUL 32: Cea mai grea zi	244
CAPITOLUL 33: O ambarcațiune ciudată pe râu	250
CAPITOLUL 34: Julian Pike este micșorat	257
CAPITOLUL 35: Bivolul de apă	264
CAPITOLUL 36: Diamantul	271
CAPITOLUL 37: Răsufierea bivolului de apă	278
CAPITOLUL 38: Vizitatori neașteptați	286
CAPITOLUL 39: Pește-balon și arca	294
CAPITOLUL 40: Timpul trecut și timpul prezent	301
CAPITOLUL 41: Ce a mâncat hipopotamul în dimineața aceea	309
CAPITOLUL 42: Și ce a băut	318
DESCHIDEREA	329
NOTA AUTOAREI	337

DUPĂ PROGRAM

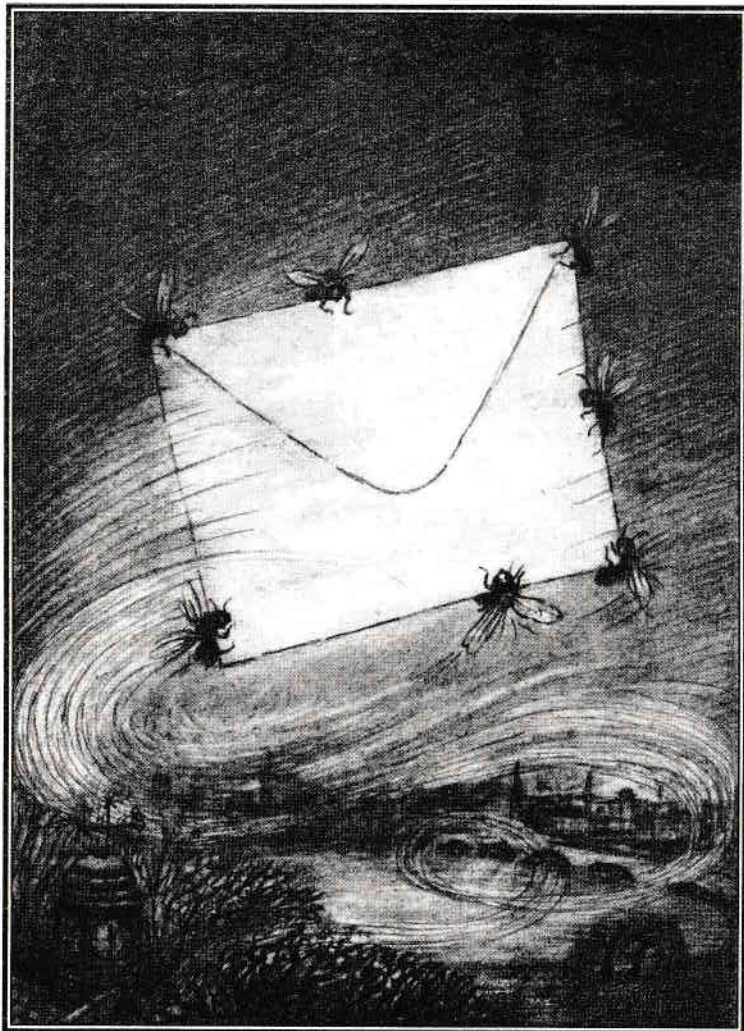
LA CEA MAI ÎNTUNECATĂ
ȘI DESCURAJANTĂ ORĂ
din noapte, când toată
lumea ar fi trebuit să
doarmă, într-un birou
din Muzeul Gee ardea cu
o lumină chioară o lampă în
formă de pește-balon. Lumina era
atât de slabă, încât se revărsa ca o semiumbră peste tiparnița
miniaturală ce stătea pe pupitru. Totuși, cumva, o ultimă invitație
era tipărită. Și, cumva, pe verso erau adăugate patru cuvinte
scrise mărunț, deși se folosea un stilou atât de mare, încât abia
putea fi ținut. Iată ce spuneau aceste cuvinte:

Vino acum sau niciodată!

După aceea, lumina se stinse.

Apoi nu se mai clinti nimic până în zori, când ușile din
față se crăpară puțin, iar un plic zbură afară. Pe el scria adresa:
Strada Treadlemill 33A. Era purtat pe sus, prin ceața lăptoasă,
de albinele-poștașe.

Invitația

CAPITOLUL I

În celălalt capăt al orașului, pe strada Treadlemill, la numărul 33A, era un apartament la subsolul unei prăvălii. Acolo locuia împreună cu mama lui un băiețel pe nume Ben Makepeace¹, cu ochi negri și ageri ca de vrăbiuță și păr arămiu dezordonat. Uneori, Ben ajuta în prăvălie. Alteori, ajuta la treburile din apartament. În dimineața aceea, când se duse să ia sticla de lapte de la ușă, găsi un plic rezemat în spatele ei.

Ben era mereu atent la corespondență. Uneori mai veneau scrisori adresate tatălui său, dar răsufă ușurat că nu și aceasta. Și nu era adresată nici mamei lui. De fapt, nu avea niciun destinatar. Plicul nu era lipit. Ben speră să nu fie încă o factură. Se uită în interior.

La început, văzând că era doar un cartonaș subțire cu o poză pe el, crezu că era o reclamă. Îl scoase pe furiș să-l vadă mai bine, pentru că în poză apăreau o mulțime de animale. Lui Ben îi plăceau animalele, deși nu avea niciunul: nu puteau ține

¹ Fă pace, în traducere. (N.red.)

animale în apartament. Oricum, acestea nu erau animale pe care ai fi putut să le ții în apartament. Erau o girafă, un hipopotam, o bufniță cu o față morocănoasă, iar în colțul din dreapta jos, un animal care semăna cu un chițcan, cu un nas lung care-i atârna. În timp ce se uita la cartonaș, inima lui Ben începu să bată mai repede, pentru că fotografia îi stârnea cea mai tainică amintire — un secret pe care nu-l dezvăluise nimănui.

— Ce faci acolo? strigă mama.

Vinovat, Ben băgă repede cartea poștală la loc în plic. Apoi aduse laptele la masă și puse plicul alături.

Mama avea aceiași ochi ca Ben, dar părul altfel, și deținea prăvălia de sus.

— Ce-i asta? spuse ea plecând privirea.

— A sosit odată cu laptele.

Deschise plicul, apoi rămase foarte tăcută. Totuși, după ce un timp privi încruntată cartea poștală, spuse doar atât:

— Credeam c-au închis vechiul Muzeu Gee.

Ben luă cartea poștală de la ea și o privi cu atenție în timp ce mesteca fulgii de migdale crocanți. Chițcanul din poză ținea în mână un stilou ca și când tocmai terminase de scris mottoul din partea de jos, care suna așa:

POFTIȚI PE LA NOI...

— Pare a fi o invitație cu intrare gratuită, spuse el. Poate că s-a redeschis.

— Poate, zise mama mușcându-și gânditoare buza.

— Aș vrea să mă duc, spuse Ben.

— Ai vrea? întrebă mama pe un ton încordat.

— Zice că e pentru două persoane.

— Dar eu nu știu când aș avea timp.

Era cam palidă.

Totuși, sosise poșta și în timp ce ea se uita prin corespondență, Ben își dădu seama că erau o mulțime de facturi. Știa că mama lui era îngrijorată din pricina banilor. Știa că ea nu putea să plece prea des de la prăvălie.

Prăvălia lor se chema „Hobby-ul perfect”. Pe vremuri fusese un simplu magazin de artizanat, dar astăzi, mama lui vindea câte puțin din toate: materiale pentru pictură și mățăsuri brodate, nasturi și lână, articole de papetărie și autocolante, și genul acela

de machete pe care le iei acasă și le pictezi, niște cărți interesante și tot soiul de vechituri pe placul copiilor. Uneori aveau mulți clienți. De cele mai multe ori însă nu, deși mamei îi plăcea ca Ben s-o ajute sâmbăta, în caz că se aglomera.

A doua zi era duminică.

Ben flutură invitația.

— Pot să mă duc eu singur duminică?

Mama se uită încruntată la facturi și nu răspunde.

— Tu mereu zici că te duceai singură peste tot când erai de vârsta mea.

— Cam așa e, spuse mama, deși vocea îi suna neobișnuit de aspru.

— Deci... pot să mă duc singur?

— E... nu cred că e... Uite ce e, eu vreau să fii independent, dar e cam departe ca să te duci singur. Oricum, nu cred că ți-ar plăcea.

— Unde este?

Ben întoarse bucata de carton pe partea cealaltă. Pe spate nu era trecută nicio adresă, doar cele patru cuvinte scrise mărunt:

Vino acum sau niciodată!

Se uită în plic și găsi pe fundul lui o mică pană de cafea. Nimic altceva.

— E în josul râului, pe malul celălalt — aproape de pod, mi se pare — nu departe de baraj, dar în niciun caz nu vreau să te apropii de el.

Ben oftă.

— N-o să mă apropii de râu, ți-am promis de un milion de ori. Vreau să mă duc la muzeul ăsta. Nu-i atât de departe. De ce nu vrei să mă duc? E ceva ce nu-ți place la el?

Mama începu să despacheteze o cutie cu articole de pictură pe care intenționa să le ducă sus. Nu-și terminase fiertura de ovăz. Ben se temea că n-o să mai zică nimic, deoarece adesea devenea tăcută când voia să pună capăt unei conversații. Dar după un moment, ea continuă:

— N-am spus că nu-mi place. Doar că... În fine. De când te interesează pe tine muzeele?

— Acum mă interesează. Putem să-l căutăm pe internet?

Ea își frământă buza, apoi se înduplecă.

— Presupun că ai putea arunca o privire înainte să pleci la școală, dacă tot ești gata. Oricum, mă îndoiesc că are un site. Asta dacă nu cumva s-a schimbat foarte mult. Pe vremuri era condus de o doamnă foarte bătrână, dar cred că a murit între timp.

N-avea mult timp la dispoziție. Ben nu găsi nimic despre Muzeul Gee, dar dădu de site-ul Muzeului Discovery proaspăt renovat. Arăta foarte modern.

Mama se uită peste umărul lui.

— Poate-ar fi mai bine să te duci la acest muzeu, spuse ea. Uite, e în centrul orașului. E mult mai aproape. Și are și animale împăiate. Și... uau, ia te uită ce doamnă elegantă îl conduce. Mă întreb dacă așa cred ei că arată o persoană primitoare.

— Seamănă cu o insectă uriașă, râse Ben. Nu mă duc acolo. Dacă mă mănâncă?

— Nu fi obraznic, spuse mama, deși zâmbea și ea.

Ben nu voia să-i strice buna dispoziție, așa că nu mai zise nimic despre muzeu, dar înainte să plece la școală, puse invitația pe raftul din camera lui unde își ținea colecția de obiecte speciale. Se hotărî s-o întrebe pe învățătoare despre Muzeul Gee. Poate știa ea ceva.

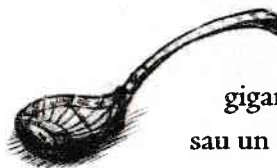

ÎN TIMPUL PROGRAMULUI DE VIZITARE

LA MUZEUL GEE ZIUA TRECU LA FEL CA DE OBICEI. Clădirea fu plină ca întotdeauna... de umbre; căci ferestrele erau mici, pereții aveau o nuanță cafeniu-mahon, iar iluminatul era alimentat de un generator care nu funcționase prea bine nici când era nou. Acum nu mai era nou și lumina părea că provine de la o lanternă cu bateria pe ducă. Uneori pâlpâia, alteori se stingea de tot, cufundând încăperile într-o calmă obscuritate care mirosea a naftalină, a miere, a cutii nedeschise de mult și a trecerea timpului.

Chiar și așa, clădirea era încântătoare. Dacă puteai să intri în ea.

Dacă intrai, puteai descoperi un stup de cristal cu albine vii sau oul gigantic al păsării-elefant, o specie dispărută, sau un cadran solar montat pe o lingură.

Dacă intrai, puteai descoperi o sticlă de argint în care se zvonea că era închisă o vrăjitoare, o colecție rară și fabuloasă de animale împăiate sau tot soiul de specimene sinistre puse în vitrine, sertare și borcane, unele dintre ele părând chiar să aibă ceva magic.

Dacă intrai. Dar de obicei nu puteai intra. Muzeul Gee era închis aproape tot timpul.

De cele mai multe ori, Constance Garner-Gee, foarte-foarte bătrâna directoare, se simțea prea obosită ca să-l deschidă pentru public. Aștepta, sperând la ceva ce era probabil imposibil; dorindu-și asta; în vreme ce timpul și banii ei se iroseau încet, iar gândurile și cuvintele frumoase ale vizitatorilor din trecut păreau să se adune în obscuritate ca niște fantome.

O amintire secretă și stranie (despre tata)

CAPITOLUL 2

— N-am auzit niciodată de Muzeul Gee, spuse învățătoarea lui Ben. Dar am primit o grămadă de materiale informative de la Muzeul Discovery. Vrei să-ți dau un pliant de la ei?

Îi întinse lui Ben unul. Pe prima pagină apărea femeia-insectă.

— Nu, mulțumesc, spuse el.

Învățătoarea se uită sceptică la ecranul calculatorului.

— Nu-l găsesc pe internet. Cred c-ai putea să te interesezi la Biblioteca Centrală. Azi după-amiază nu e deschis, dar ai putea s-o rogi pe mama ta să te ducă mâine.

Însă Ben nu voia să-i vorbească iar mamei despre muzeu. Oricum, ea îl lăsa să se ducă singur la bibliotecă. Avea voie să facă multe lucruri singur pentru că ea era mereu ocupată. Din păcate, prietenii lui Ben nu aveau aceeași libertate. Ceea ce însemna că Ben era mai mereu singur.

Ei bine, mie îmi place să explorez de unul singur, își zicea mereu în sinea lui. Semăn cu tata.